

Η ζήτησή σου

- Rukia Nantale
- Benjamin Mitchley
- Eleni Manou
- 5
- Ελληνικά

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Η ζήτησή σου

- Rukia Nantale
- Benjamin Mitchley
- Eleni Manou

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 3.0 International License.
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

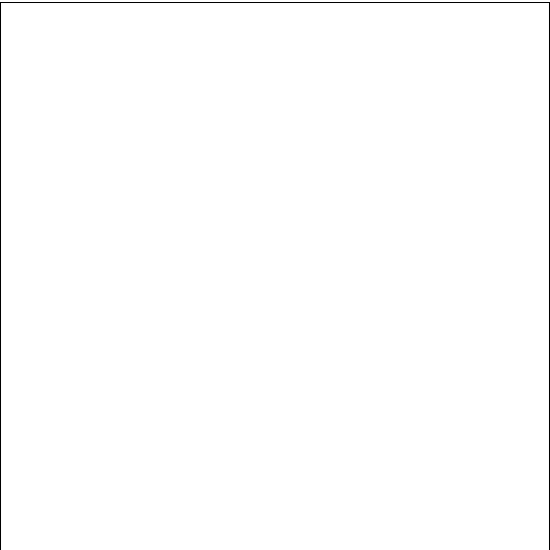

Όταν πέθανε η μητέρα της, η Σιμπεγκουίρε ήταν πολύ λυπημένη. Ο πατέρας της Σιμπεγκουίρε έκανε ότι μπορούσε για να φροντίζει την κόρη του. Σιγά σιγά, έμαθαν πώς να γίνονται χαρούμενοι πάλι, χωρίς τη μητέρα της Σιμπεγκουίρε. Κάθε πρωί κάθονταν και μιλούσαν για την νέα ημέρα. Κάθε βράδυ έφτιαχναν δείπνο μαζί. Μετά το πλύσιμο του πιάτου, ο πατέρας της Σιμπεγκουίρε την βοηθούσε με την εργασία του σχολείου.

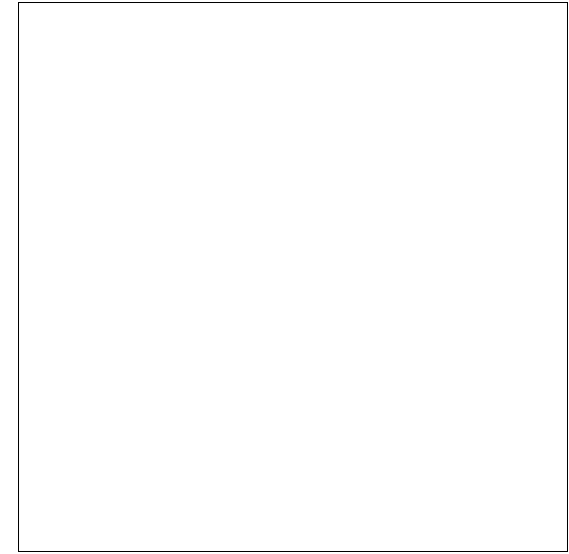
Χαμολαγώντα.

μου. Αυτή είναι η Αντα «επί
να σου γλώσσων κάρσιον ιδιαιτέρω, παρ
πατρων της το Χέρμιας γυναικάς.» «Θέλω
ζήτησε ακινητή όσον ζεις όσον κρυσό
ζημιανγκούρη ζήεις όσον πατέρα της.
«Πού είναι παρδίν μου;» «Φάναζε.
γύρισε σπίτι μου όσον σου σπλήνω.
Μια μέρα, ο πατέρας της ζημιανγκούρη

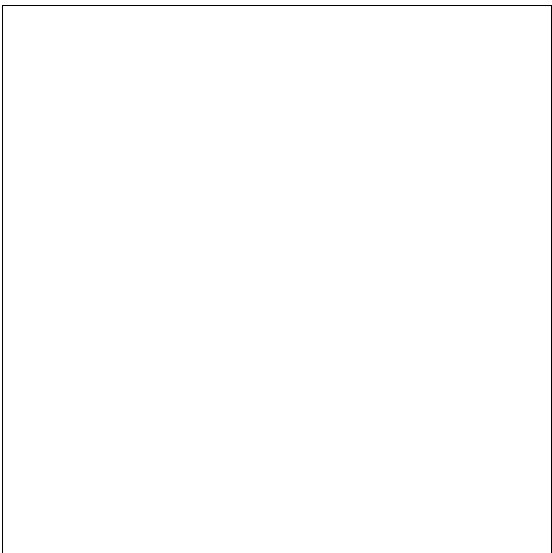
«Γειά σου Σιμπεγκουίρε, ο πατέρας σου μου είπε πολλά για σένα» είπε η Ανίτα. Αλλά δεν χαμογέλασε ούτε πήρε το χέρι του κοριτσιού. Ο πατέρας της Σιμπεγκουίρε ήταν χαρούμενος και ενθουσιασμένος. Μιλούσε για τους τρεις τους να ζήσουν μαζί, και για τόσο καλή θα ήταν η ζωή τους. «Παιδί μου, ελπίζω να δεχτείς την Ανίτα ως μητέρα σου» είπε.

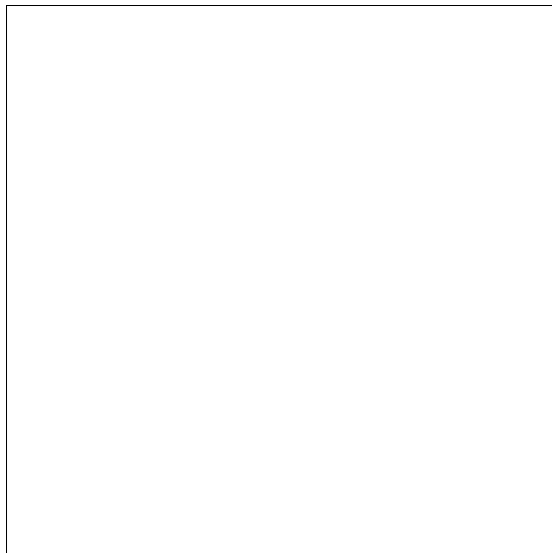
Την επόμενη βδομάδα, η Ανίτα προσκάλεσε τη Σιμπεγκουίρε, μαζί με τα ξαδέρφια της και τη θεία της, στο σπίτι για ένα γεύμα. Τι γιορτή! Η Ανίτα ετοίμασε όλα τα αγαπημένα φαγητά της Σιμπεγκουίρε, και ο καθένας έφαγε μέχρι που χόρτασαν. Μετά τα παιδιά έπαιξαν ενώ οι ενήλικοι μιλούσαν. Η Σιμπεγκουίρε ένιωσε χαρούμενη και γενναία. Αποφάσισε ότι σύντομα, πολύ σύντομα, θα επέστρεφε σπίτι να ζήσει με τον πατέρα της και την μητριά της.

Χαριστική

Η ζωή της Σιμπεγκούριε άλλαξε. Δεν είχε πια χρόνο να καθίσει με τον πατέρα της τα πρωινά. Η Ανίτα της έδινε τόσες πολλές δουλιές που σπιτού που ήταν πολύ κουρασμένη να κάνει την εργασία του σχολείου της τα βράδια. Πήγαινε κατευθείαν στο κρεβάτι μετά το δείπνο. Η μόνη της παρηγοριά ήταν η πολύχρωμη κουβέρτα που της είχε δώσει η μητέρα της. Ο πατέρας της Σιμπεγκούριε δεν αναδύσταν να παρατηρεί ότι η κόρη του δεν ήταν

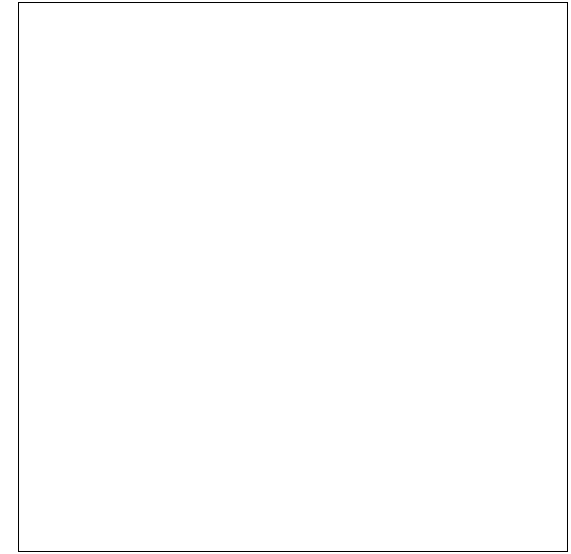

Ο πατέρας της την επισκεπτόταν κάθε μέρα. Τελικά, αυτός ήθελε με την Ανίτα. Αυτή άπλωσε για το χέρι της Σιμπεγκούριε. «Αυτά μα μακρή, ήμουν λάθος» έκλαψε. «Θα με αφήσεις να προσπαθήσω ξανά;» Η Σιμπεγκούριε κοίταξε τον πατέρα της και τον ανήσυχο πρόσωπο του. Μετά σιγά σιγά πήγε μπροστά και έβαλε τα χέρια της γύρω από την Ανίτα.

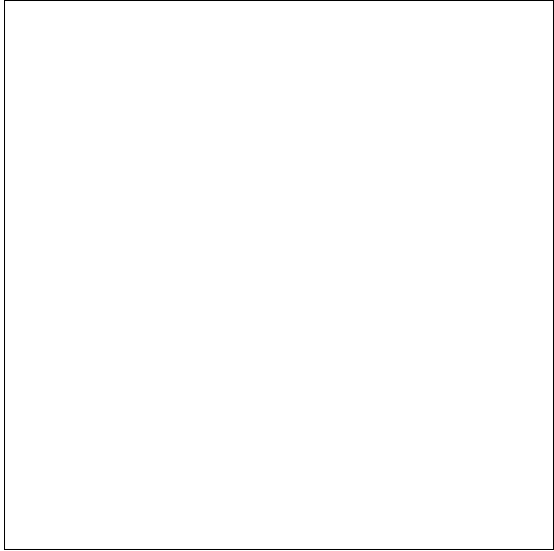

Μετά από λίγους μήνες, ο πατέρας της Σιμπεγκουίρε τους είπε ότι θα είναι μακριά από το σπίτι για λίγο. «Πρέπει να ταξιδέψω για τη δουλειά μου» είπε. «Αλλά ξέρω ότι θα φροντίσετε ο ένας τον άλλο.» Το πρόσωπο της Σιμπεγκουίρε άλλαξε, αλλά ο πατέρας της δεν το παρατήρησε. Η Ανίτα δεν είπε τίποτα. Ούτε αυτή ήταν χαρούμενη.

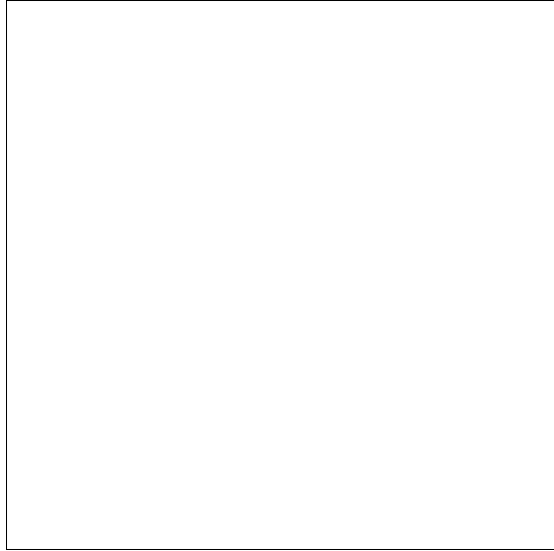

Η Σιμπεγκουίρε έπαιζε με τα ξαδέρφια της όταν είδε τον πατέρα της από μακριά. Φοβήθηκε ότι ίσως είναι θυμωμένος, έτσι έτρεξε μέσα στο σπίτι να κρυφτεί. Αλλά ο πατέρας της πήγε κοντά της και είπε: «Σιμπεγκουίρε, έχεις βρει μια τέλεια μητέρα για τον εαυτό σου. Μία που σε αγαπάει και σε καταλαβαίνει. Εγώ είμαι περήφανος για σένα και σε αγαπώ.» Συμφώνησαν ότι η Σιμπεγκουίρε θα έμενε με τη θεία της όσο καιρό αυτή ήθελε.

Τα πράγματα έγιναν χειρότερα για την
 Σημίτη. Αν δεν τελείωνε τις δουλειές
 της, ή παραιτούνταν, η Αντάρτη
 χτυπούσε. Και στο δέιπνο, η γυναικεία
 έτρωγε το περισσότερο φαγητό,
 αφήνοντας στην Σημίτη την
 κομμάτια. Κάθε νύχτα η Σημίτη
 έκαγαγε στον εαυτό της να κοιμηθεί,
 αναλαλώντας την κουβέρτα της μητριάς
 της.

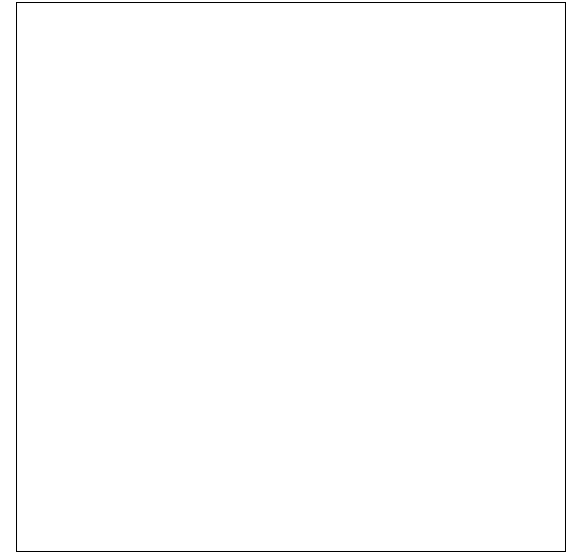
Όταν ο πατέρας της Σημίτη έλυσε
 στίλι, βρήκε το δωμάτιο της άδειο. «Τι
 συνέβη, Αντάρτη;» ρώτησε με βαριά καρδιά.
 Η γυναικεία έζηγήση ότι η Σημίτη είχε
 φύγει. «Αλλά...» είπε. «Αλλά να με
 αφήσει.» Ο πατέρας της Σημίτη
 έφυγε από το σπίτι και
 πήγε προς την κατεύθυνση του ποταμού.
 Σύνεχε προς το χωριό της αδερφής του
 να ανακαλύψει αν είχε δει τη

Σημίτη.

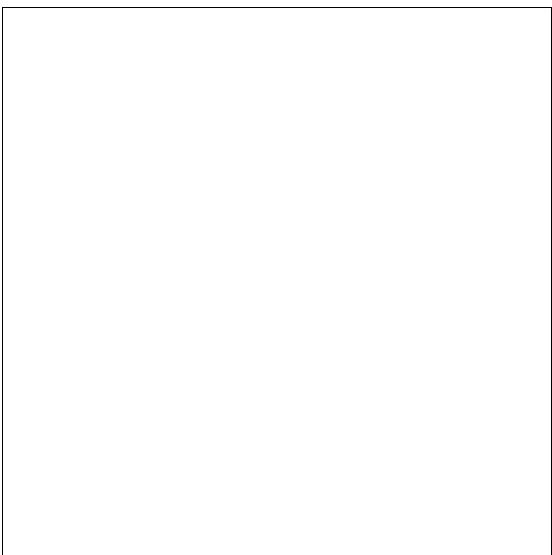
Ένα πρωί, η Σιμπεγκουίρε άργησε να σηκωθεί από το κρεβάτι. «Τεμπέλικο κορίτσι!» φώναξε η Ανίτα. Αυτή την τράβηξε έξω από το κρεβάτι. Η πολύτιμη κουβέρτα πιάστηκε σε ένα νύχι, και σχίστηκε στα δύο.

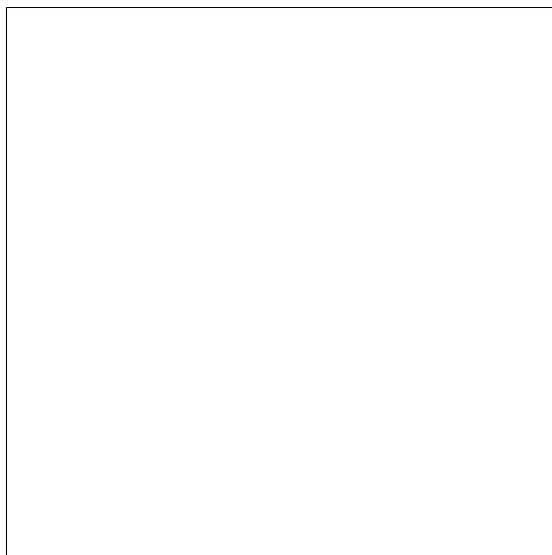
Η θεία της Σιμπεγκουίρε πήρε το παιδί στο δικό της σπίτι. Έδωσε στην Σιμπεγκουίρε ζεστό φαγητό, και την έβαλε στο κρεβάτι με την κουβέρτα της μητέρας της. Εκείνη τη νύχτα, η Σιμπεγκουίρε έκλαιγε καθώς έπεσε για ύπνο. Αλλά αυτά ήταν δάκρυα ανακούφισης. Ήξερε ότι η θεία της θα την φρόντιζε.

Η ζημιτολογική ήττα των αναστατών.
 Αποφασίζοντας να φύγει από το σπίτι, πήρε τα
 κομμάτια της κουβέρτας της και πήρε τα
 συσκευασμένα για να φύγει, και από το
 σπίτι. Ακούγοντας το δρόμο που είχε
 πάρει ο πατέρας της.

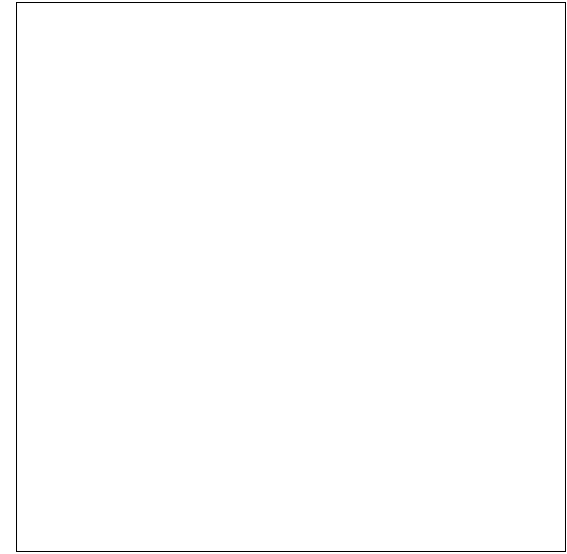

Αυτή η γυναικά κοίταξε πάνω στο δέντρο.
 Όταν είδε το κορίτσι και τα κομμάτια της
 πολυχρωμή κουβέρτα, ξάλασε:
 «Ζημιτολογική, το παιδί του αδερφού
 μου!» Ο αδελφός γυναικάς σταμάτησε να
 πλύνει και βόηθησαν την ζημιτολογική
 να καβέλεσε από το δέντρο. Η θεία της
 απαλάσε το μακρό κορίτσι και
 προστάθηκε να την παραγγείλει.

Το βράδυ, σκαρφάλωσε σε ένα ψηλό δέντρο κοντά σε ένα ποτάμι και έκανε ένα κρεβάτι για τον εαυτό της μέσα στα κλαδιά. Καθώς έπεσε για ύπνο, τραγούδησε: « Μααμά, μααμά, μααμά, με άφησες. Με άφησες και ποτέ δεν ήρθες πίσω. Ο πατέρας δεν με αγαπάει πια. Μητέρα, πότε θα έρθεις πίσω; Με άφησες.»

Το επόμενο πρωί, η Σιμπεγκουίρε τραγούδησε το τραγούδι πάλι. Όταν οι γυναίκες ήρθαν να πλύνουν τα ρούχα τους στο ποτάμι, άκουσαν το λυπημένο τραγούδι που ερχόταν από το ψηλό δέντρο. Σκέφτηκαν ότι ήταν ο άνεμος που μετακινεί τα φύλλα, και συνέχισαν τη δουλειά τους. Αλλά μια από τις γυναίκες άκουσε πολύ προσεκτικά το τραγούδι.